

věcí volné úvahy soudu, spadající do oceňování důkazů. Uvěřily-li proto soudy nižších stolic žalovaným bez sčelení, nemůže dovolací soud uvažovati o jeho potřebě a jsou vývody dovolání v tomto směru vpravdě výtkou nesprávného ocenění důkazů, jež není žádným z dovolacích důvodů v § 503 c. ř. s. výčetno uvedených.

Čís. 12077.

Předpisu, podle něhož mříže, uzavírající světelné šachty sklepních oken, musí býti udržovány v dobrém stavu, by bylo lze vždy a bez veškerého nebezpečství na ně vstoupiti, nebylo vyhověno, byla-li vadná mříž, zasazená do veřejného chodníku na frekventovaném místě, zajištěna prknem přečnávajícím úroveň chodníku.

Za úraz, k němuž došlo tím, že chodec narazil na prkno a upadl, ručí pachtýř a správce domu, k němuž vadná mříž patří, nikoliv i majitel domu podle § 1319 obč. zák.

Poškozený svůj úraz spoluzavinil, šel-li rychle a díval-li se ve svém směru přímo před sebe.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1932, Rv I 1794/31.)

Žalobce narazil jda po chodníku v Mariánských Lázních na prkno, jímž byla přikryta vadná mříž, upadl a poranil se. Dům, před nímž se úraz stal, náležel tepelskému klášteru, pachtýřem a zároveň správcem domu byl Jan H. Žalobní nárok na náhradu škody neuznal pro c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e d ů v o d e m p o p r á v u. O d v o l a c í s o u d v y h o v ě l o d v o l á n í ž a l o b c o v u p o t u d, ž e u z n a l ž a l o b n í n á r o k c o d o d ů v o d u z p o l o v i c e p o p r á v u p r o t i J a n u H - o v i.

N e j v y š š í s o u d n e v y h o v ě l a n i d o v o l á n í ž a l o v a n é h o J a n a H - a, a n i d o v o l á n í ž a l o b c e.

D ů v o d y:

K d o v o l á n í ž a l o v a n é h o J a n a H - a. P o d l e z j i š t ě n í s o u d u p r v é s t o l i c e, j e ž o d v o l a c í s o u d p ř e v z a l, s t a l s e ú r a z t í m, ž e ž a l o b c e n a r a z i l p ř i c h ů z i n a p r k n o, k t e r ý m b y l a v a d n á m ř í ž p ř i k r y t a, p ř i t o m u p a d l a z r a n i l s e. P o d l e d a l š í c h z j i š t ě n í b y l o p r k n o n a h n í l é, d a l o s e s n a d n o p o s u n o u t i a p ř e c n á v a l o p ř e s ú r o v e ň c h o d n í k u. D o v o l a t e l s n a ž í s e d o v o d i t i, ž e j i n é z a j i š t ě n í n e b y l o m o ž n é, p o n ě v a d ů z b y b y l o b ý v a l o j e š t ě n e b e z p e c n ě j š í m v l o ž i t i d o o r á m o v á n í p r k n o t l o u š t k y m ř í ž e, k t e r é b y s i c e p ř e s ú r o v e ň c h o d n í k u n e p ř e c n á v a l o, k t e r é b y v š a k b y l o z a s e t a k s l á b é, ž e b y h r o z i l o n e b e z p e c ě í, ž e s e p o d t í h o u c h o d c e p r o b o ř í. D o v o l a t e l i n e l z e d á t i z a p r a v d u. J e š t ů v á ž i t i, ž e m ř í ž b y l a z a s a z e n a d o v e ř e j n é h o c h o d n í k u p ř e d h o t e l e m n a m í s t ě f r e k v e n t o v a n é m v M a r. L á z n ě c h a ž e k r y l a s v ě t e l n o u š a c h t u. D o v o l a t e l a n i n e o d p o r u j e n á z o r u o d v o l a c í h o s o u d u, ž e p o v i n n o s t v y s l o v e n á v § 5 2 p o l i c e j n í h o ř á d u p r o M a r. L á z n ě, p o d l e n ě h o ž m ř í ž e, u z a v í r a j í c í s v ě t e l n é š a c h t y s k l e p n ě c h o k e n, m u s í b ý t i u d r ž e n y v ě d y v d o b r ě m s t a v u, b y b y l o l z e v ě d y a b e z v e š k e r é h o n e b e z p e c n ě s t v í n a n ě v s t o u p i t i, s t i h a l a j e h o j a k o p a c h t ý ř e h o s t i n c e

a správce domu. Zajištění vadné mříže prknem přečnivajícím úroveň chodníku nelze, hledíc k místním poměrům, považovati za dostatečné a bezpečné. Na žalovaném bylo, by volil jiný zajišťovací způsob a postaral se o náhradní zakrytí, a to takové, by nehrozilo z něho nebezpečí. Neprávem proto postrádá dovolatel příčinnou souvislost mezi svým jednáním, pokud se týče opomenutím a škodnou událostí. Žalovaný neměl přenechati volbu krytu volnému uvážení číšníka, nýbrž měl se přesvědčiti, zda kyt jest takový, by zabránil možnému poškození, a ručí proto, neučiniv tak, za úraz, neboť ke škodné události dal svým zaviněním podnět (§ 1297 obč. zák.). Za tohoto stavu věci netřeba se ani zabývati s dalším důvodem ručení, jež spatřuje odvolací soud v tom, že se žalovaný nepostaral o to, by doba provisorního zajištění byla zkrácena, a že, kdyby byl včas dopravil mříž k zámečníkovi k opravě, byla by mříž v den úrazu již opravena a nebylo by ke škodné události vůbec došlo.

K žalobcovu dovolání: Tomuto dovolání, opřenému o dovolací důvod podle čís. 4 § 503 c. ř. s., nelze rovněž přiznati úspěch. Odvolací soud právem použil na souzený případ ustanovení § 1304 obč. zák. o dělené vině, neboť v předpisu tomto došel rozřešení případ, kde je zároveň škodou vinen i poškozený, jenž ponese škodu se škůdcem podle míry viny, a nebylo-li by lze míry určití, rovným dílem. Zbývá jen řešiti otázku, zda a do jaké míry žalobce škodnou událost spoluzavinil. Tu pak jest vycházeti ze zjištění soudů nižších stolic. Zjištěno bylo, že žalobce šel tehdy rychle a díval se ve svém směru přímo před sebe, a nepochybil proto odvolací soud, vysloviv, že žalobce při chůzi nedbal nutné opatrnosti, která se od každého rozumného člověka může požadovati (§ 1297 obč. zák.), neboť při náležité opatrnosti a pozornosti nemusil na prkno narazit a mohl se onomu místu vyhnouti. Poměr zavinění určití odvolací soud správně a dovolací soud s rozdělením viny na polovici souhlasí. Pokud jde o druhého žalovaného, klášter premonstrátů v Teplé, neposoudil odvolací soud, zamítнув žalobu, věc po právní stránce nesprávně. Nejvyšší soud vyslovil sice v rozhodnutí čís. 694 sb. n. s., že poklop uzavírající sklepní otvor do ulice, jest dílem na pozemku zřízeným po rozumu § 1319 obč. zák. Tam však šlo o případ, že žalobce, kráčeje po chodníku podél domu žalované, vstoupil na poklop, uzavírající otvor do sklepa, deska poklopu povolila, a žalobce, sřítiv se do hlubiny, utrpěl úraz. V případě tom byly dány všechny podmínky pro použití § 1319 obč. zák., i ta podmínka, že žalobce utrpěl úraz sřícením se části díla. Tomu však není tak v souzeném případě, kde podle zjištění žalobce narazil na prkno, jímž byla vadná mříž přikryta, při tom upadl a se zranil. Nepřichází tu proto v úvahu ručení žalovaného kláštera podle § 1319 obč. zák., a nedopadají proto na souzený případ rozhodnutí čís. 3315 a 5101 sb. n. s., jichž se dovolatel dovolává a které jednají o ručení podle § 1319 obč. zák. Není sporu o tom, že žalovaný klášter přenesl správu domu na pachtýře hostince v témže domě, na žalovaného Jana H-a. Žalovaný klášter jako právnická osoba ručil by za zavinění pachtýře hostince a správce domu jen, kdyby bylo prokázáno, že H. byl osobou nezdatnou. Odvolací soud však to vyloučil a dovolatel v dovolání tomu neodporuje.